

De verleiding van verval

Fotografie: Peter Blok / Tekst: Sanne van Ettinger

Wilrijk in België. Dimitri en Barth zoeken bij het verlaten Fort 7 naar een ingang.

Dimitri van Veenen (32) en Barth La Lau (29) zijn gefascineerd door de schoonheid van verlaten fabrieken, ziekenhuizen en complete dorpen. Dus houden ze zich bezig met *urban exploration*, ook wel *urbex* genoemd, en onderzoeken en fotograferen gebouwen en gebieden die eigenlijk niet meer te betreden zijn. Urbex'ers hanteren de regel dat een gebouw wordt achtergelaten zoals het is aangetroffen. Er wordt niets kapotgemaakt en niets meegenomen. 'Als een gebouw goed is afgesloten, dan is dat jammer,' zegt Van Veenen. 'We zullen nooit een ruit inslaan of iets forceren om binnen te komen.' La Lau: 'Soms lijkt het net alsof de mensen zomaar vertrokken zijn. Dan staan er bijvoorbeeld nog broodtrommels op tafel of staat er nog een verwarming te loeien.' In Nederland is het trouwens niet makkelijk om geschikte urbex-locaties te vinden. Elk pand krijgt hier een nieuwe bestemming, gaat tegen de grond of wordt hermetisch afgesloten. 'Het verschil tussen Nederland en België is wat dat betreft echt gigantisch,' zegt Van Veenen. 'Daar laten ze alles gewoon verpauperen.' Urban exploration is niet helemaal zonder gevaar. Van Veenen: 'Ik ben wel eens tot mijn middel door een vloer gezakt. Dat was de enige keer dat ik blij was met mijn buikje.'

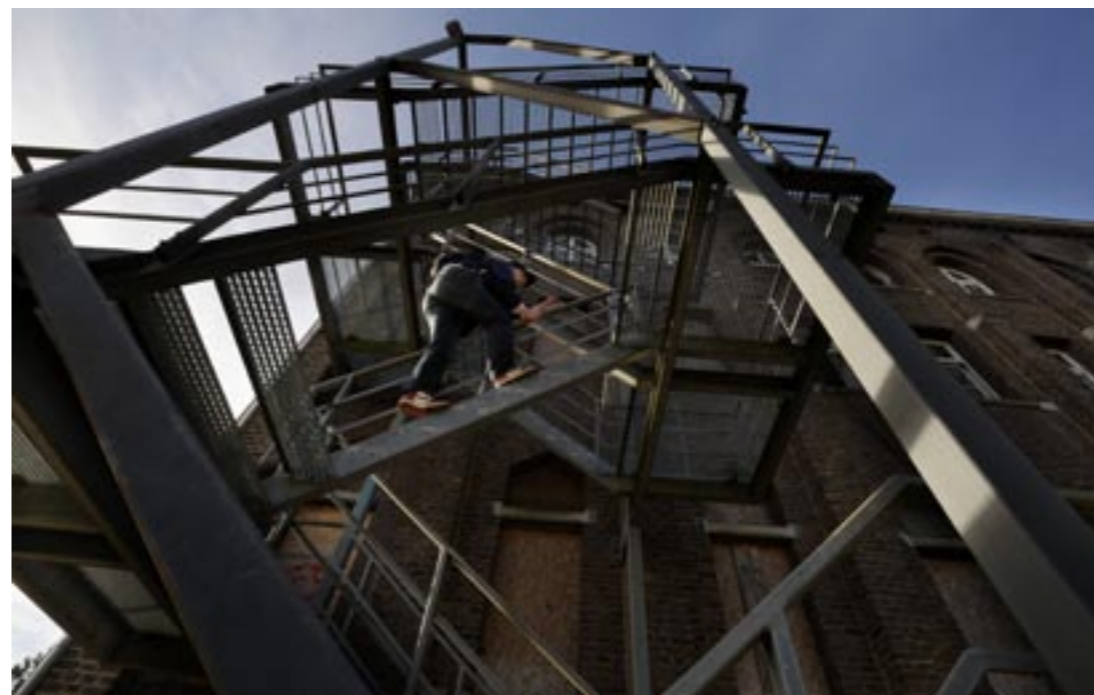
Dimitri (links) en Barth in een verlaten weeshuis in het Belgische As.

Op onderzoek in de verlaten Koninklijke Verenigde Lederfabriek in Oisterwijk.

Het weeshuis in As. Urbex'ers nemen zekere risico's. Vloeren en trappen kunnen vermolmd zijn.

Een poging om een vervallen klooster in Brunssum binnen te komen. Dimitri zal zijn hand openhalen aan een raampje bovenin.

Het desolate interieur van de Oisterwijkse leerfabriek.

Een enkel voorwerp herinnert nog aan de oorspronkelijke bestemming van het gebouw, zoals hier in het weeshuis in As.

